

Arrest

nr. 287 341 van 8 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Louise RAMBOUX
Emile Clausstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat L. RAMBOUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit verzoekers verklaringen en een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij op 25 oktober 2018 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Spaanse overheden.

1.3. Op 25 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 5 september 2022 een verzoek tot terugname aan de Spaanse overheden op grond van de Dublin III-verordening, dat door de Spaanse overheden op 19 september 2022 wordt geweigerd. Na een verzoek tot herziening op 29 september 2022, met bijkomende informatie over de verblijfplaats(en) en reisroute van verzoeker zoals gevraagd door de Spaanse overheden, stemmen deze laatsten op 10 oktober 2022 alsnog in met het terugnameverzoek, dit op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 6 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In dit zogenaamde overdrachtsbesluit wordt Spanje aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat op grond van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 maart 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De beslissing tot terugleiding naar de grens van Spanje als verantwoordelijke lidstaat is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Spanje en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) en van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM in het eerder overdrachtsbesluit van 6 maart 2023 en herneemt vervolgens zijn grieven in het licht van de voormelde bepalingen en beginselen zoals hij deze ontwikkelde met betrekking tot dit overdrachtsbesluit in het bij de Raad onder het rolnummer 290 877 gekende beroep.

In dit verband kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar de beoordeling inzake deze aangevoerde middelen in zijn arrest van 8 april 2023 met nr. 287 340 inzake het overdrachtsbesluit van 6 maart 2023. De bespreking in dit arrest inzake deze middelen geldt onverkort voor de thans bestreden beslissing en op grond van deze bespreking kan evenzeer worden vastgesteld dat de voormelde middelen ook wat de thans bestreden beslissing betreft niet ernstig zijn.

2.3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 27 van de Dublin III-verordening, van artikel 47 van het EU-Handvest, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing dat het loutere indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit van 6 maart 2023 niet schorst, dat een tenuitvoerlegging van dit besluit verzoeker niet tegenhoudt om zijn zaak te laten behartigen door een advocaat naar keuze in het kader van een hangende procedure bij de Raad en dat de advocaat die hij aanduidt het noodzakelijke kan doen om zijn belangen te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. Deze motivering is volgens verzoeker niet correct. Hij stelt dat na zijn overdracht aan Spanje zijn beroep tegen het overdrachtsbesluit bij de Raad zonder voorwerp zal worden verklaard. Hij is van mening dat een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder onderzoek zijn recht op een daadwerkelijk beroep schendt.

Evenwel kan de Raad niet inzien wat er incorrect of onzorgvuldig is aan de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing of waarom hiermee de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Verzoeker houdt verkeerdelijk voor dat een overdracht aan Spanje per definitie maakt dat zijn hangende beroep tegen het overdrachtsbesluit door de Raad zonder voorwerp zal worden verklaard, nu hierin ook de beslissing zit vevat dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is op grond van de Dublin III-verordening en verder niet blijkt dat hij per definitie na overdracht niet langer een belang heeft om de vaststelling van deze verantwoordelijkheid van Spanje (verder) aan te vechten in rechte. Daarnaast moet de Raad ook vaststellen dat verzoeker met de huidige procedure en zijn terzelfdertijd opgestarte procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het overdrachtsbesluit van 6 maart 2023 kan beschikken over opschortend werkende beroepen waarin hij zijn grieven heeft kunnen voorliggen aan de Raad en in het kader waarvan, onder meer, een ex nunc en volledig onderzoek inzake zijn grieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij in de gegeven omstandigheden niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De Raad merkt nog op dat in voorliggende zaak geen terugkeerbesluit voorligt zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar wel een besluit tot overdracht genomen in toepassing van de Dublin III-verordening. Zoals dit ook blijkt uit de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, kan *“een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat [...] op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd”* en worden *“onder “land van doorreis” in het tweede streepje [...] uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”* (p. 8 en 9). Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, waardoor hij ook niet dienstig kan verwijzen naar deze richtlijn.

Deze vaststellingen volstaan om vast te stellen dat het tweede middel evenmin ernstig kan worden bevonden.

2.3.3. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

I. CORNELIS